

A szeretet öröme

Amoris Laetitia

2016. április – 6. rész

Kedves Családjaim és
Fiataljaim,

ez a kép néhány héttel ezelőtt kánai látogatásunk során készült. Itt éppen indonéz keresztények ünnepelték a szentmisét, és újították meg házassági szövetségüket. Az asszonyok díszesen felöltöztek, mint a menyasszonyok, és ez még számunkra is – akik csak nézők voltunk – egy mélyen megérintő pillanat volt.

Ez a benyomás jutott

eszembe, amikor elgondolkoztam a „szeretet öröme” – amit Ferenc pápának a szinódus után megjelent írásának címe ihletett.

Ebben az írásban Szentatyánk közel 200 oldalon keresztül fejti ki a szeretet szépségét, a házasság szentségére való hivatás szépségét. Eközben egy lelkipásztori, pedagógiai utat követ, ahogy azt már Kentenich atyánál megszokhattuk. Nem arról van szó, hogy beszűkülne néhány kényes kérdésre, hanem a házastársi szeretet gondozásáról szól az emberi élet összes szakaszában – azokban is, amikor küzdelmek vagy törések adódnak. A pápai írás teljes 4. fejezete a mindennapokban használható módon foglalkozik a házassági szeretet ápolásával.

A mi schönstatti házasságra felkészítő és a házasságért végzett munkánkban számos olyan forma és projekt alakult ki, amik a párokat segítik, hogy a különböző életszakaszokban szeretetüket ápolni tudják.

Nagy öröm számomra, hogy az utóbbi időben az ifjúsági mozgalmunkban olyan sok esküvőt ünnepelhettünk. Az első szerelem ragyogásában tapasztalható meg a legnyilvánvalóbban a szeretet öröme. Az érett szerelem ragyogása – mint ezeknél az indonéz pároknál Kánában – már bizonyított, és ezért csendesebb, de nem kevésbé ragyogó – és alkalmasint még mélyebb is.

Tilmann atya szavai csengenek a fülünkbe: „Barátaim, a házasság munka!”

Az „Amoris Laetitia” részletesen szól erről a munkáról. Íme, kóstolóként néhány gondolat:

- „A szeretetnek olyan odaajándékozott időre van szüksége, ami a többi dolgot másodlagos helyre teszi. Igényli az időt, hogy egymással beszéljünk, egymást sietség nélkül átöleljük, egymást meghallgassuk, egymást megbecsüljük.”

- „A családban fontos, hogy használjuk e három szót: Szabad? Köszönöm! Bocsánat!”
- „Félre kell tennünk az ábrándokat, és a másik embert olyannak kell elfogadni, amilyen: befejezetlen, aki meg van hívva a növekedésre és a fejlődésre.”
- „Jó, ha a reggelt mindig egy csókkal tudjuk kezdeni, és minden este meg tudjuk egymást áldani, ha tudunk várni a másikra, és fogadni tudjuk őt, ha megérkezik, ha néha ki tudunk mozdulni együtt, és a házimunkákat együtt tudjuk elvégezni.”

Az ilyen és még sok másféle ötlet is nagyon ismerősek számunkra a családnapiainkról. Nagy kincs, hogy az utunkon példaképeink is vannak.

A magyar állam kezdeténél ott áll a szent királyi család: a megélt házastársi szeretet és hűség, valamint az egész népért érzett közös felelősség képe.

Különös kihívást jelentett István és Gizella számára egyetlen fiuk, Imre korai halála. A trónutódlás miatti aggodás István királyt a sírig elkísérte. Szükségében az Éghez fordult, és országát a Szűzanyának szentelte. Az egész nép a királyi pár lelki gyermekévé vált. Kilátástalan helyzetekben mindig is megmarad számunkra a „menekülési út” felfelé.

Egy házasság a testi és lelki gyermekekben válik gyümölcsözővé. A szinódus utáni írás, az „Amoris Laetitia” a családban élő gyermekeknek szenteli az 5. és a 7. fejezetet.

Itt Ferenc pápa szól például az erkölcsi neveléstől, a médiával kapcsolatos neveléstől, a szexuális neveléstől kezdve, ... a családi légkör fészkeiben történő vallásos nevelésig.

A gyermekek Isten ajándékai. Arról van szó, hogy támogatni kell őket, hogy azzá tudjanak fejlődni, amit a Teremtő beléjük oltott. Kentenich atya ezt így fejezi ki:

A gyermek hivatását szolgálni

„Vannak különféle temperamentumok. Minden gyermeknek megvan a saját személyisége. Segítsék gyermekeiket, hogy kibontakoztassák saját tehetségüket. Csak azt kell fejleszteni, ami bennük van. Gondoljanak arra, hogy egy körtefáról nem lehet szilvát szedni. Az embernek művésznak kell lennie. Isten tervét felfedezni. Isten a tervét azokon a talentumokon keresztül mutatja meg, amikkel egy gyermek rendelkezik.

Egy szerető embernek határtalan vágya úgy szolgálni, ahogy azt Isten várja tőlünk. Segíteni, hogy a gyermek Isten terve szerint formálódjon. Meglátni, hogy Isten mit akar, és a nagy eszméket megvalósítani, amiket belénk oltott. A jó képzés csak egy része a nevelésnek. A gyermeknek azt kell megvalósítania, amit Isten eltervezett.”

J. Kentenich, 1955 tavasza

Arról van tehát szó – mind a szülők szemszögéből, mind maguknak a gyerekeknek és a fiataloknak a szemszögéből –, hogy megtaláljuk, Isten mit oltott bele adottságként adományok és küldetés formájában. Ide tartozik az a kérdés is:

- Milyen iskolába kell járnom?
- Milyen szakmát kell szereznem?

- Meg kell-e házasodnom, vagy szűzi útra kell-e lépnem?

Nagyon hálás vagyok, hogy a magyar mozgalmunkban sok keresztény házasságra való hivatás van, és vannak hivatások a papi és szerzetesi életre is.

Közösen készülünk 2016. július 8-ára, amikor Pétert, mint az első schönstatti atyánkat pappá szentelik. Hogy a házasság szentségére és a szűzi életre való hivatás mennyire összetartozik, azt megmutatják Péter szavai, melyeket diakónusszentelési szentmiséje végén mondott el:

„Köszönet az engem körülvevő szerető családomnak. Nagy öröm számomra, hogy vagytok, hogy itt vagytok, hogy számon tartatok, és hogy hordoztok engem. Gondolok drága nagyszüleinkre is, akik a mennyben ünnepelnek ma velünk!

Drága Szüleim!

Ti vagytok az eredetem, a bizalmam forrása, az otthonom, a kincseshányám. Szám a ti nevetéseteket formálja, és szívem a tiétek ritmusára ver. Ti vagytok számomra a bizonyíték, hogy létezik egy jóságos Isten, mert általatok tapasztalhattam meg, hogy mit jelent feltétel nélkül szeretve lenni. Amikor gyermek voltam, ott voltatok mellettem, betakartatok, amikor fáztam, és velem virrasztottatok, amikor beteg voltam. Egyik kezembe gyökereket, másikba szárnyakat adtatok, és azt mondtátok, hogy nem vagyok egyedül, mert ti hordoztok engem, és egy kötelék van közöttünk.

Sok év eltelt, és most mint diakónus állok előttetek, és be kell ismernem: semmi sem lett volna belőlem nélkületek. Mert ti vagytok az eredetem, a bizalmam forrása, az otthonom, a kincseshányám, szám a ti nevetéseteket formálja, és szívem a tiétek ritmusára ver. Köszönöm nektek az életemet!”

Már előre örülve a 2016. július 8-i, budapesti nagy ünnepünknek szeretettel köszöntöm Önöket:

Gertrúd-Mária nővér